

ваше да го пише; колкото пакъ при туй да ли ще ся пише прѣдъ или слѣдъ *л* и *н*. пр. въ рѣчь-тѣ: *плн, пѣлн, пѣлн* или и оттука че ся изхвърли, чекаме рѣшеніе отъ учени-тѣ ни. Мѣжду двѣ съгласни пакъ трѣбва да се употрѣби, ако се не замѣни съ другъ буква: *добъръ, пѣкълъ*.

31. Малкия *ѣ* има место както казахме само слѣдъ *л* и *н*: *учителъ, пѣнъ*, така и въ *м*. ч. *учителни, пѣно-ев-е, трѣвѣ, колѣ* (стр. 145). Така и въ *клянѣмъ се, колѣж, мѣлѣж, синѣж* и пр. гдѣ-то би *ѣ* стоіалъ вмѣсто *і—ј*. Колкото пакъ при туй: да ли ще се пише слѣдъ или прѣдъ *р*: *крст, кѣрст, крѣст*, или ще се изхвърли и оттука: *крст* — и тука трѣбва рѣшеніе отъ ученія нашъ зборъ. Иначе въ: *пѣлтъ, крѣвъ, смрътъ, радостъ-та, властъ-та* (стр. 145) струва гдѣто ъ на край толко, колкото и че не би го имало

32. На стр. 146 рѣчи-тѣ: *миѡлогія, Ѳома, Ѳеодоръ, Аѡины, Ѳивы* сѣ много досадни за бъл. уста, защото то тѣ не сѣ скроени за гласъ-тъ на *Ѳ*, както и грѣчки-тѣ не сѣ скроени за *ж*. Слѣдователно трѣбваше *Г*. Момчиловъ и да не ни донася тѣзи букви. Съ внасяньето на тѣзи буква *Г*. Момчиловъ ъ пожелава да убогати, види се, българска-та азбука както и *Г. С. Верковичъ* съ донасяньето на Сръбски-тѣ букви: *ћ* (керѣъ) и *ѣ* (гьерѣъ). Виждъ: Народне песме Македонски Бугара, Скупію Стефанъ *И. Верковичъ* у Београду 1860.

33. *ый, ій* въ *ветый, самый* (стр. 142), божій днешній (стр. 142) сѣ съвсѣмъ излишни. Тѣ трѣбва да се заменятъ съ чисто *и*.

33. За *ѣ*-то *Г*. Момчиловъ ъ трѣбвало да каже чи ся измѣнява въ тѣзи три гласа: въ *е* въ Западнѣ Българинѣ, въ *ѣ* въ источнѣ Българинѣ, и въ *ѣ* въ Македонинѣ. Така рѣчь-та мѣтко гласи: *мѣко, мѣяко и мѣко*. А чѹе се измѣнена и въ *и*: дивойка (виждъ: Народне Песме Македонски Бугара. Скупію Стефанъ *И. Верковичъ*. У Београду 1860).

34. На стр. 140 *Г*. Момчиловъ признава, че имаме и гласъ *ѣ*, па най добрѣ ъ било да ъ увелъ ъ-то, а не да се мѣчатъ дѣцата при готовъ гласъ да се узятъ гдѣ трѣбва *ѣ*-то да се изговаря *ѣ*, а гдѣ *ѣ*. *ѣ*-то нека си се пише тамо гдѣто му се чѹе гласъ-тъ, още и тамо гдѣто ъ старобългарското *Ѧ*, както ъ много основно и зобележилъ *Г*. Момчиловъ на стр. 140 подъ забѣл.

35. Буква-та *ж* *Г*. Момчиловъ употрѣбѣва добрѣ гдѣто ъ въ старобългарския языкъ. Но не можемъ удобри като ъ дава мѣсто тамо, гдѣто трѣбва да стои неправилно-то *ѣ* вмѣсто *Ѧ*. Оттука се види че *Г*. Момчиловъ повечето ся основавалъ на прахтично-то произношеніе. Теоретичнѣ-тѣ потребъ май не зель въ видѣ. Така той пише глаголи-тѣ: *учѣ* и *ѣрѣтъѣ* въ 3-то *л. м.* съ *ж* и *ѣж*: *учѣтъ, вѣрѣтъѣ*. Между това познато ъ чи глаголи-тѣ отъ тази класъ, формирани съ нуждни-тѣ приставки и вѣтки иматъ това лице въ старобългарския языкъ: *любѣтъ, стоѣтъ* (виждъ: грам. за старобъл. языкъ отъ *Ив. Н. Мемчилова* стр. 129)*). И

*) Така и *учѣтъ, ѣрѣтъѣ* трѣбва да бѣдѣтъ написани: *учѣтъ ѣрѣтъѣ* и то ето отгдѣ: отъ корѣна *учѣ*, приставка-та за 3. л. м. *ѣ* и вѣтка-та за